

Un nou horitzó

per

E. MIRA

A passat gairebé desapercebut entre nosaltres un esperit selecte, un dels millors pensadors de la inquieta Sud-Amèrica, el Dr. Josep Carles Montaner, professor de Psicologia Experimental a la Universitat de Montevideo. Una tarda, bo i discutint d'altres problemes transcendents, sorprengué damunt de la meua taula de treball un exemplar del nostre "Butlletí del Sindicat de Metges"; una pluja de qüestions fou la conseqüència del ràpid passeig que els seus ulls feren damunt d'ell: Quina finalitat persegueix el Sindicat? Què fa per aconseguir-la? Existeix verament una unió espiritual entre els metges catalans?...

Amb un xic de petulància vaig anar contestant, com vaig poder, les seves demandes. Vaig exposar-li els grans plans per l'esdevenidor: el Casal, la Cooperativa de Consum, la Caixa de Crèdit; l'obra ja realitzada: la Mutual, la distribució dels partits, l'ennobliment de la professió, etc., etc. M'escoltà atentament i, de sobte, em digué: "Tot això està molt bé, i a Sud-Amèrica també s'ha fet, però vostè no em diu res de ço que deuen haver fet amb els estudiants". Com estan regides i quines orientacions tenen les agrupacions d'estudiants anexas al Sindicat?

Vaig quedar-me sense saber què contestar. Ell compregué la causa i em digué, poc més o menys: "Amic, tota obra ha de començar-se pel començament. Jamai no podrà aconseguir el Sindicat l'ideal a què aspira, si els homes que hi ingressen tenen ja llur consciència formada, o, més ben dit, deformada pel pèssim ambient que els volta durant la seva carrera. La veritable missió del vostre agrupament no és la d'esforçar-se a corregir hàbits dolents, sinó la de preparar hàbits bons en els metges de demà. Una tasca tan immensa com la vostra s'ha d'esguardar, almenys, amb 20 anys de perspectiva".

Lluny ja l'amic admirat, he pensat i he meditat molt les seves paraules i he vist un nou horitzó. He vist una massa d'estudiants l'objectiu dels quals no era—com ara—aconseguir un paper, sinó adquirir una tècnica i col·locar-se en condicions de fer un bé al proïsme. Els he vist passar al meu davant dignes, segurs de si mateixos, amb l'augusta serenitat que dona la noblesa de l'esperit; amb la tranquil·la confiança i l'energia que resulten de sentir-se ben preparats i encarrilats per a la seva vida professional. D'on venien? De la biblioteca, dels laboratoris, dels cursets, de les conferències que al Casal del Metge s'havien organitzat per a ells.

Posar-nos en relació, quan més aviat millor, amb els elements més sans dels nostres estudiants; donar-los cabuda tot seguit en l'organització Sindical, i aprofitar d'aquest contacte per a omplir el seu cor i el seu cervell amb tots els bons sentiments i pensaments que ens han faltat quan érem com ells; fer-los veure els perills a què s'exposen amb la seva apatia, amb la seva manca absoluta d'ideari; considerar-los com als nostres fills espirituals i fer-los arribar fins allí on nosaltres no hem pogut. No creieu, amics del Sindicat, que fóra aquesta una tasca a la qual tots